

Ölen Cemaat

– SeyitAhmetUzun · 09 Ekim 2022

Sabah ezanı okunuyordu. Dışarıda hafiften bir rüzgar esiyordu. Ferit Bey doğruldu. Yatağında ezanı dinledi. Eşi Nisa Hanıma seslendi.

"Nisa, Nisa haydi namaz vakti..."

Nisa Hanım sağa sola döndü. Daha tam ayılamamıştı.

"Nisa, Rabbimiz "Ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun" buyuruyor. Haydi selamete ve cennete!"

Eşinin bu tatlı seslenişi karşısında Nisa Hanım da doğruldu. Eşine sabah şekeri olarak yanağına bir öpücük kondurdu. Şimdi ikisi de yataklarından kalkmıştı. Ferit Bey abdestini aldıktan sonra sabah namazının sünnetini evde kıldı. Üstünü giyindi. Evin anahtarını aldıktan sonra camiye gitmek için evden çıktı. Çıkarken eşine haber verdi.

"Nisa, ben camiye çıkıyorum. Haydi Allah kabul eylesin!"

"Allah kabul eylesin Ferit!"

Caminin minaresi kollarını iki yana açarak dua eden bir mümin gibi duruyordu karşısında. Sabah serinliğinde esen rüzgârın etkisiyle hafiften titredi. Üstüne giyecek bir şey almamıştı. Gömlekle çıktığı için üşüdüğünü hissetti. Başını gökyüzüne çevirdi. Bulutlar gökyüzünün kırlarında rahvan giden atlar gibiydi. Kendi eksenlerinde alıp gidiyordu.

Caminin dış demir kapısından içeriye girerken cami cemaatinden orta yaşta, hafif kırılmış sakalıyla bir müslümanı gördü. Selam verdi. Birlikte içeriye girdiler.

Ferit Bey bu mahalleye yaklaşık beş ay önce gelmişti. Cemaate düzenli gidiyordu. Camiyi cemaati seviyordu. Arkadaşlarıyla da selamlaşır muhabbet ederdi. Yine o gün sabah namazını kıldıktan sonra cemaatle musafaha yaptı. Cami önünde konuşup şakalaştılar. Cemaleddin amca cemaate takıldı.

"Haydi yöne iyisiniz yirmi yedi kat sevabı kaptınız. Hayırlı olsun!" dedikten sonra cemaat ayrıldı. Ferit Bey eve giderken bu yirmi yedi kat sevabı düşünüyordu.

"Allah'ım bu insanları anlamak ne zor! Bütün ibadetleri sevapmatik hâline getirip içini boşaltıyorlar. Cemaatle namaz kılmanın hikmeti insanların birbirini tanıyıp dertlerine ortak olmak, hastalarını ziyaret etmek, cenazelerine katılıp acılarını paylaşmak ve iyi günlerinde de yanında olmalarıydı. Bu hikmete uygun ibadete de peygamberimiz (as) lütuf olarak daha fazla sevap verileceğini bildirmiş.

İnsanlar hikmetini gözardı edip sevabına kilitlenmiş. Ondandır da nedir bu müslümanların hali diye şikayet ediyoruz. Ya insanlara namazı anlatan ama cemaate camiye gelmeyenlere ne demeli! Onlar da cami üç beş yaşının gittiği yer sözünü doğrularcasına cemaatten uzaklaşmış.

Allah'ım müslümanlarımız da bireyselleşmiş, cemaatlerimiz de... Sen bizleri muhafaza eyle!"

Ferit Bey bunları düşünürken evine gelmişti. Kapıyı açıp içeriye girdiğinde ev halkına selam verdi.

Mutfakta kahvaltıyı hazırlamakta olan Nisa Hanım kocasının selamını aldı. Tebessüm ederek karşıladı.

Kahvaltıya oturduklarında Ferit Bey unutulmuş bir sünneti ihya etmek istedi. Hanımının beğendiği

zeytinden çatalla bir tane aldı. Tam karşısında oturan Nisa Hanıma uzattı. Nisa Hanım ne oluyor diye

şaşkın şaşkın bakıyordu. Ama Ferit Beyin uzattığı zeytini afiyetle yedi. Onun soran gözlerini görünce Ferit Bey açıklama yapmak zorunda hissetti.

"Canım, peygamber efendimiz kişinin eşine eliyle yemek yedirmesi sadakadır buyurmuş. Ben de bu sadakayı ifa etmek istedim..."

"Teşekkürler Ferit! Ne kadar güzel bir uygulama! Eşlerin birbirine sevgisinin artmasını sağlayacak bir davranış." dedikten sonra o da çatalını zeytine batırıp Ferit Beyin ağzına uzattı. Birlikte neşeyle kahvaltılarını yaptılar.

Kahvaltıdan sonra da Ferit Bey birer Türk kahvesi yaptı. Hanımına götürdü. Merhamet ve sevgi evin en büyük mutluluğuydu. Karı koca kahveden sonra hazırladıkları eşyaları arabalarına götürdüler.

"Erken kalkan yol alır Nisa Hanım! Yolcu yolunda gerek." diyerek yola çıktılar. Çocuklarını ziyarete gidiyorlardı. Otobanda bir müddet ilerlediler. Güneş yeni doğuyordu. Yeni bir güne merhaba diyorlardı ki neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Gece uykusuz kaldığı için direksiyonun başında uyuklayan bir tır şoförü arkadan çok şiddetli bir şekilde onlara çarptı. Karı koca çarpmanın etkisiyle orada can verdiler.

Olay duyulduğunda Ferit Bey Nisa Hanımın çocukları perişan oldu. Cenaze işlemleri yapıldı. Kur-an okundu, dualar yapıldı. On gün sonra Ferit Beyin oğlu İsmail evi toparlamak için anne babasının evine gitti. İşleri hallederken namaz vakitlerinde de camiye gitti. İki üç vakit kendisini gören imam efendi;

"Delikanlı Allah kabul etsin. Seni yeni görüyorum. Kimsin ne yapıyorsun?"

"Hocam ben, Ferit Beyinoğlu İsmail. Babam ve annem trafik kazasında vefat etti. Burayı toplamaya geldim."

İsmail'in sözleri imamı şaşırttı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Ne zaman oldu evlat?"

"On gün önce hocam."

İsmail'in bu sözü üzerine imam efendinin dudaklarından du sözler döküldü.

"Cemaat ölmüş de bizim haberimiz yokmuş. İbadetlerimizi şekle indirip içeri boşaltmışız. Yazıklar olsun bize ki cemaatten habersiz cemaatle namaz kılar olmuşuz."

İsmail buruk bir tebessümle hocaya baktı. Gözleri doluydu.

"Dua dileğiyle hocam." dedikten sonra camiden uzaklaştı..

Seyit Ahmet Uzun